

L'últim petit misteri (Tercera Part -EPILEG-)

Un relat de: [Sergi Yagiie Garcia](#)

14

-Què passa? -va cridar l'Alba.

-Qui ets? -va fer en Glaç.

Després d'uns moments de confusió, els llums es van encendre. Al peu de les escales, amb la mà recolzada a l'interruptor, un noi alt i desmanegat els mirava amb incredulitat. Els seus ulls blaus, plens d'interferències de cabell, estaven molt oberts i la seva respiració s'accelerava per moments.

-No trobo cap sortida -va dir-... co-co-com a-al me-me-meu so-so-som-somni!!

En Glaç es va aixecar i va dirigir-se cap el cos que jeia a terra, de boca terrosa. Amb un peu el va empènyer per fer-lo donar la volta.

-David! -va cridar l'Alba.

En David mirava el sostre des de la mort, amb una expressió sorpresa al rostre.

-Què collons passa aquí? -va fer en Glaç.

-Jo a tu et conec! -va dir l'Alba, dirigint-se a l'assassí- Què fas aquí?

En Glaç va mirar la noia que s'havia trobat al sortir del bar, feia ara una eternitat. Després va dirigir els ulls cap el noi de les ulleres, el que havia encès els llums. Què dimonis estava passant?

-No-no-no hi ha po-po-por... portes!! -va balbucejar el noi.

L'Alba i el Glaç van mirar a tot voltant i van comprovar que el nano tenia raó.

Però com podia ser?

Sobtadament, en Jan es va acostar a l'Alba i amb veu reverent va xiuxiuejar:

-Ell és aquí!

-Qui? Qui és aquí? va fer la noia. Amb la mirada va buscar la figura d'en Glaç. L'home estava fent una ullada al saló.

La taula havia estat parada per a dues persones, però tot estava escampat per terra, com si hi hagués hagut una baralla. Davant la llar de foc, dos gots de whisky tombats, el líquid sent absorbit pel parquet. Hi havia sang als braços i als respatlles del sofà blanc que presidia el saló; sang que també dibuixava un camí des del sofà fins al rebedor on descansava el cos d'en David.

-Què es tot això? Va plorar, histèrica l'Alba.

-Hem de pujar a l'estudi -va dir en Jan.

-Qui ho diu? -va escopir en Glaç, que havia passat de fer un reconeixement de la sala d'estar a buscar qualsevol sortida, fos porta o finestra.

-Ell. Ell està a dalt!

-Però qui merda és ell? -va bramar l'Alba.

En Jan no va contestar i va pujar les escales corrents. Al tercer o quart esglaó va ensopegar i va caure. Les ulleres li van marxar de la cara. El noi es va tornar a aixecar i va continuar pujant, abandonant-les allà on havien caigut.

L'Alba es va acostar tremolant al Glaç.

-Què fas aquí? -li va tornar a preguntar.

-Pel que veig, ja no puc fer res. Algú se m'ha avançat.

-Què vols dir?

-Venia a matar a aquest paio. I tu, de què el coneixes?

L'Alba es va quedar petrificada. Va començar a retrocedir cap el rebedor tot sacsejant el cap. Va ensopegar amb el cos d'en David i va tornar a caure. Amb un crit va arrencar a plorar.

-Crec que el noi té raó, Diva. Crec que hem de pujar.

-Per què? -va plorar ella.

-Mai t'has fet aquesta pregunta, però referent a la teva existència? -va meditar ell, en veu alta.

-Cada dia -va sanglotar l'Alba.

-No sé per què, però em fa l'efecte que allà dalt hi ha la resposta.

Tots dos van mirar les escales. Després d'uns tensos moments, en Glaç va ajudar l'Alba a aixecar-se i tots dos van començar a pujar les escales.

A mida que pujaven podien sentir la veu d'en Jan. Parlava amb algú, amb algú que havia vist en més d'una ocasió, en més d'un somni.

Encara no ho sabien, però l'Alba i en Glaç també l'havien vist algun cop.

Les escales els van portar fins a un enorme estudi a les fosques. Només des del fons els arribava una claror vaga, i el soroll de la veu inintel·ligible d'en Jan.

Van caminar fins que van veure el noi, assegut a una cadira. Al seu costat n'hi havia dues més, les que sens dubte els esperaven.

-Seieu -va dir una veu. Sortia de la foscor que s'escampava més enllà de la taula que hi havia davant de les tres

cadires.

15

Durant el llarg lapse de temps que va haver fins que la veu tornés a parlar, en Jan, l'Alba i en Glaç van estar observant amb neguit la sala fosca que els envoltava. Encara rodava dins els seus caps l'estranya situació en què es trobaven.

En Glaç, sorprès amb la mort de qui havia de ser la seva víctima, havia quedat totalment descol·locat. Havia arribat a aquella casa amb un encàrrec i, a mida que s'hi havia acostat, havia tingut una mena de pressentiment estrany. Això unit al malson que l'havia despertat amb prou feines una hora abans i a la desconcertant presència d'aquell estrany personatge de l'abric negre, feia que en aquells moments tingués més curiositat que por.

L'Alba per la seva part, trasbalsada com estava per la mort del David i per la declaració d'en Glaç, de l'home que tant l'havia agradat quan l'havia trobat a la sortida del bar del Miquel, dient que era ell qui l'havia de matar, mirava la foscor com si intentés endevinar les faccions d'aquella persona que els havia portat fins allà. Per ella tenia més importància saber qui era aquell individu que no pas el fet que es trobessin en una mena de trampa sense portes ni finestres o que estigués amb tres desconeguts a casa del seu cap assassinat.

En Jan per una altra banda, desitjava que l'estrany dels seus somnis li donés un sentit al seu existir. No sabia ben bé per què, però tenia el convenciment quasi místic que allò que els estava succeint era una mena de encontre amb el sentit de les seves vides.

Amb suavitat, amb una veu sòbria i solemne, l'estrany els va donar la benvinguda.

-Heu arribat. Els tres. A la fi -va dir. Semblava parlar des d'un somriure.

-Qui ets? -va preguntar en Glaç.

De la foscor va sorgir un riure apagat.

-Bé, de fet no importa gaire -va declarar l'assassí. De sobte es va aixecar i va ficar la mà per sota del seu abric, en busca de la pistola que penjava d'una cartutxera sota la seva aixella esquerra. Amb celeritat professional, va treure la mà i, després d'un segon d'apuntar la foscor, va prémer el gallet.

No va passar res.

-Fes el favor de seure -va dir la veu.

En Glaç es va quedar bocabadat. A la seva mà no hi havia cap arma.

-Què collons està passant? -va remugar l'Alba.

-Què ens vols dir? -va preguntar, greu, el Jan.

-Sembla que en Jan està més disposat a escoltar-me que vosaltres dos, Glaç i Alba... o Diva.

-Tu ets el que m'ha estat espiant, oi? -va cridar, ofès, en Glaç.

-Espiar no és la paraula correcta. Jo considero que us he estat... coneixent.

-Què significa això? -va dir l'Alba.

-Quan tot va començar, no creia que fos possible -va reflexionar la veu-. No vaig creure-m'ho fins que no et vaig veure per primer cop, Alba. De veritat que em feia creus.

-Es pot saber qui ets i com és que ens coneixes? -va dir en Glaç.

-No us poseu nerviosos, cada cosa al seu temps. Primer us vull fer algunes preguntes. Son per a tots tres, contesteu d'un en un, si us plau.

-Aquí ningú no respondrà una merda! -va exclamar en Glaç.

-Oh, ja ho crec -va riure la veu.

Es va sentir un moviment just davant de les tres cadires. Com si algú s'acomodés sobre una butaca de cuir.

-La primera pregunta us la heu estat fent constantment, i no m'estranya.

Els tres convidats a la festa fosca de la veu es van moure, inquietos, a les seves respectives cadires.

-Qui sou?

16

Ningú va parlar durant uns moments.

-No ho sabeu, oi? -va fer la veu.

En Glaç, l'Alba i el Jan es van mirar, com si busquessin a l'altri alguna resposta.

-Digueu-me, teniu records? Expliqueu-me les vostres vides.

-No -en Jan va ser el primer a parlar, però no tenia res a explicar-... no sé qui soc.

-Com es diuen els teus pares? -va fer la veu.

En Jan va començar a tremolar. Buscava al seu cervell el nom dels seus pares, unes figures que en aquell moment li semblaven tan vagues com les de la gent que esperava els autobusos d'altres línies quan ell va agafar el que l'havia dut allà.

-No.. no ho sé! -va cridar-. Què és tot això?

-I tu, Alba, quin dia vas nàixer? Quan és el teu aniversari?

La noia va sentir una mena de sacsejada interior. Amb una mà tremolosa es va apartar els cabells de la cara.

La veu no va esperar resposta.

-Glaç, quin és el teu autèntic nom?

L'assassí es va enfurismar. Es va tornar a aixecar d'un bot i va escridassar la veu:

-Surt d'aquí i deixa't d'històries! A on cony vols arribar? Què vols demostrar, malparit?

Un bip va sonar en algun punt indeterminat de la taula. Tremolosa, una llum blanquinosa es va vessar sobre uns trets poc definits. Sota aquella claror malaltissa, aquests trets semblaven estar en constant moviment.

-Vull explicar-vos qui sou, Glaç. Ni més ni menys.

En Jan podia veure, des d'on estava, què era el que produïa aquella claror. Es va sentir marejat, més que feble, incorpori. Va mirar l'Alba i va veure que la noia també se sentia igual. Estava pàl·lida, inconsistent.

En Jan va tornar a pensar en els seus pares. Ni tan sols recordava les seves cares. De cop i volta va aparèixer la imatge d'en Fèlix. En Fèlix, com un tros de fusta on aferrar-se enmig d'un naufragi.

-Escolta, escolta, tinc un amic! Es diu Fèlix, es diu Fèlix -va dir, a corre cuita, com si intentés guanyar alguna mena de concurs.

Al rostre indefinit es va dibuixar un somriure inconstant.

-Bé, Jan, molt bé. Això és el que m'ha fet reunir-vos.

-Però què? Què hem de saber, què ens vols dir i per què no ens ho dius d'una punyetera vegada? -va cridar en Glaç.

-No és tan fàcil, no es pot dir així com així.

-Prova-ho -va murmurar l'Alba.

Novament es va fer el silenci. Després, l'amfitrió va tornar a parlar.

-Està bé. Però us hauré d'explicar una petita història per què ho entengueu tot.

17

-Sóc escriptor. O almenys ho intento. Però abans de ser-ho, vaig ser moltes altres coses. Per començar, vaig estudiar una carrera que no té res a veure amb l'escriptura. Son uns estudis que a tu et sonen, Jan. Sí, vaig estudiar Interiorisme.

»A la teva edat, Jan, jo també era massa tímid, i pensava que els meus fracassos acadèmics i sentimentals es devien a aquesta timidesa, però m'equivocava. De fet, vaig acabar per treure'm els estudis i descobrint que no tenia gaire

clara la meva sexualitat. Sí que havia intentat alguna vegada sortir amb alguna noia, i creia que la meva atracció per elles era purament física, però no era així. Jo idealitzava les noies per què en certa manera les envejava. Les trobava belles, delicades, dolces... però el que vaig confondre per atracció es tractava d'admiració, de reconeixement...

»En acabar els meus estudis vaig entendre que, en realitat, era homosexual. Aquesta descoberta es va convertir per a mi en un enorme problema: prou que m'havia costat a mi acceptar-me tal com era, comprenia que era impossible que els meus pares ho fessin. Però igualment els havia de dir. I quan ho vaig fer, la situació es va fer insuportable. Insuportable fins el punt que vaig marxar de casa.

»Durant un any vaig estar treballant de cambrer a un bar proper a on vaig llogar el meu pis. L'amo em va tractar com si fos fill seu, tot i que, des del primer dia li vaig voler parlar de la meva condició. Ell em va dir que mentre treballés amb serietat, no l'importava si era blanc, negre, verd, mascle o femella. M'ho va dir amb aquestes paraules, i em va plantar una mà ossuda per sobre la barra del bar.

»Al bar vaig conèixer uns nois que em van obrir les portes dels locals d'ambient. Sense adonar-me'n vaig entrar en un món que em va acollir, que em va comprendre, i em va estimar. Dins aquest món vaig descobrir que el ball, l'actuació i la cançó em cridaven l'atenció d'una manera irresistible, i, després de vàries converses amb els amos d'alguns locals, vaig començar a actuar com a Drag Queen.

»Curiosament, vaig triar el mateix nom artístic que tu, Alba. El meu personatge, jo quan era Drag, em feia dir Diva. I Diva va convertir-se en la reina de la nit.

»En aquells dies vaig començar a sentir la necessitat d'escriure sobre tot el que m'estava passant. Tenia un sentiment tan gran dintre meu que ho havia d'expressar d'alguna manera i aquesta manera va ser a través del paper.

»Aquesta necessitat va nàixer al temps que la meva relació amb el cap de la discoteca on estava actuant, en David. Sí, Alba. En David. El fill de puta que jeu al rebedor de casa seva amb un trauc al bell mig del cap. L'Alba es va dur una mà a la boca. No podia creure el que estava sentint.

-Al principi tot va anar molt bé -va continuar l'escriptor-. La relació anava per bon camí, les meves històries semblaven escriure's soles... i aquí és on va començar tot.

»Una nit vaig despertar d'un malson. Somiava que la història que estava escrivint se m'escapava de les mans i que tot el què hi relatava succeïa en realitat. Vaig obrir els ulls i em vaig trobar assegut davant l'ordinador. Pel que vaig veure, havia escrit cent pàgines en unes poques hores. Vaig voler explicar-li al David. El vaig trucar a casa seva i quan una veu de noia va agafar el telèfon, el món s'em va venir a sobre.

»Li vaig demanar explicacions i em va dir que això nostre havia estat un error, que era quelcom que havia volgut provar però que se'n penedia. Estava engegant-me. A mi. Vaig odiar-lo. El vaig odiar tant que novament vaig necessitar desfogar-me d'alguna manera. Quasi inconscientment vaig anar corrents a casa i em vaig tancar a l'habitació a escriure.

-Continuo sense veure-li cap mena de sentit -va dir en Glaç. Va mirar els seus dos acompanyants i els va trobar

completament estupefactes.

Pero, per què?

18

La veu semblava estar en moviment. Per moments s'allunyava i de sobte tornava a sonar ben a prop d'ells. En Glaç va tornar a mirar el seu voltant. Els seus ulls s'acostumaven ràpidament a la foscor i ja començava a endevinar algunes formes dispersades per l'enorme habitació, com ara un volum geomètricament perfecte, que s'estenia del terra al sostre per davant d'ell i d'un extrem a l'altre de l'estança. Tot al llarg d'aquest volum n'hi havia d'altres més petits i foscos. En Glaç va apuntar mentalment: "una llibreria".

Sobre el que semblava una taula, la taula que els separava de la veu del seu amfitrió, l'assassí va intuir el cos d'un monitor d'ordinador. Potser més llibres, un got. Un llum flexible.

-La relació... -va reflexionar la veu. Novament estava molt a prop.

En Glaç havia fixat la vista al llum. Estava fart de l'anonimat d'aquella veu, tot i que sabia del cert que aquell home era el mateix que l'havia estat perseguint, vigilant, espiant, "coneixent", com ell mateix deia... l'importava ben poc. Volia tenir ben nítida la imatge d'aquella persona, no tenia clar per què sentia aquella necessitat, però pensava que veure'l aclariria molts dubtes. Tan ràpid com va ser capaç, va aixecar-se i va acostar la mà al llum.

-No cal -va dir la veu-. No cal, Glaç.

Va haver un moment de pànic, com si l'assassí hagués caigut a una trampa mortal. La sang, el cor, els pensaments, se li van aturar de cop i volta. Una lluentor el va encegar uns instants; va caure pesadament a la cadira, observant com els llums de l'estudi s'encenien lentament. Gairebé podia veure franges de llum escampant-se des del centre de l'habitació cap a tots els racons, tant lentament com s'escampa una taca d'oli.

-Si és així com vols parlar amb mi, no et privaré pas -va somriure l'amfitrió.

Quan va recuperar el capteniment, en Glaç va seure bé a la cadira i va observar novament l'habitació. No s'havia equivocat. El volum del fons, darrere la taula on, efectivament, hi havia un monitor d'ordinador, un llum flexible, un got i d'altres coses que en Glaç no havia distingit, era una llibreria d'obra que cobria tota la paret. L'assassí va veure que, entre la llibreria i la taula hi havia una butaca girada per donar-los-hi l'esquena. L'amfitrió s'escudava amb ella.

-Vaig sentir ganes de matar el David. Estava profundament espantat dels meus sentiments. Novament eren tan forts que gairebé els notava com una presència que, més que dintre meu, es movia al meu voltant. Quan vaig començar a escriure, va aparèixer un personatge nou. Fins aquell moment havia estat fent algunes històries autobiogràfiques, com si, més que relats, estigués escrivint un diari amb endarreriment. Però aquell cop va aparèixer, bruscament. Un personatge que reunia tots aquells sentiments d'odi que en David em provocava. Un assassí. Però un assassí fred, fred com ho és l'odi.

»Al primer relat, al meu personatge l'encarregaven matar el David. Quan vaig veure el que estava escrivint, vaig esborrar aquell arxiu i vaig tornar a començar. Però tornava a aparèixer la mateixa idea, el mateix personatge...

»Espantat, vaig parar l'ordinador. No sabia què estava passant, però tenia l'estranya certesa que allò que estava escrivint era perillós. El meu personatge, l'assassí que naixia del meu odi, es deia Glaç...

En Glaç va deixar anar una riallada nerviosa.

-Què vol dir això -va dir l'assassí-, que vas escriure sobre mi sense saber que existeixo realment?

-No, Glaç, no exactament.

-Encara no saps que ens està dient, oi? -va fer en Jan. El noi tenia el rostre d'un blanc niví.

-No, no, no! -va cridar en Glaç- Fes la volta a aquesta cadira, collons, i parla clar d'una puta vegada!

-Es increïble! -es va admirar l'escriptor- Realment increïble.

La butaca va fer la volta i, a la fi, l'escriptor es va deixar veure.

En Glaç va deixar anar un crit de sorpresa que va espantar els seus acompanyants.

-És hora de parlar clar, sí -va fer l'escriptor.

19

En Glaç es va aixecar de la cadira i va intentar córrer cap a les escales. Però no hi eren.

-Glaç, ja no som a casa el David -va dir l'escriptor. L'home es va posar dret, ignorant els seus altres dos convidats, que ja semblaven assumir què els estava dient, tot i que encara no ho comprenguessin. Va dirigir-se cap en Glaç i s'hi va enfrontar.

Des de les seves cadires, en Jan i l'Alba semblaven estar veient un home davant d'un mirall. Però no haurien pogut dir qui dels dos era el reflex. Tots dos vestien exactament igual, amb el seu abric negre i llarg, roba fosca, neutre... i tots dos tenien el mateix rostre cansat, els mateixos ulls que havien vist la mort, el mateix cabell. Però al rostre de l'escriptor, també, amagats, es podien endevinar alguns trets ara emergents, ara ocults, que podien recordar al Jan i l'Alba.

-Saps ja qui ets, Glaç? -va dir l'escriptor-. Saps ja què ets?

-No.

-Ets jo, Glaç. Tots tres sou jo.

-Però com? -va fer l'Alba.

-Encara no ho sé. Però un dia, un matí que vaig acostar-me a la discoteca Drop amb la meva enregistradora per

descriure-la a la cinta i escriure-ho amb posterioritat, et vaig veure. No podia creure-m'ho! Et vaig veure i et vaig reconèixer, Diva. Acabava de començar una novel·la on apareixerien les meves tres facetes com a tres personatges diferents. Un noi tímid i marginat estudiant d'interiorisme. Una noia (diguem que la meva part femenina) que ballava a les nits a una discoteca amb el nom artístic de Diva... i un assassí. Un assassí fred a qui encarregaven matar el cap de la Diva, en David. Vaig entendre que era impossible no escriure sobre la idea d'assassinar-lo, aquella mena de decisió no l'havia pres jo. Acabava, doncs, com deia, de crear aquests tres personatges quan et vaig reconèixer. Encara avui no sé com vaig fer-ho, però, d'alguna estranya manera, us vaig donar vida!

-Què intentes dir-nos, doncs, que no existim? Què no patim si tu no ens fas patir? Que no som més que lletres sobre un paper? -va dir en Glaç. El cap li feia voltes i el cor li batejava dins el pit amb una feresa que cap escriptor podia descriure. Aquell paio estava dient quelcom increïble, però tot el què estava passant s'escapava a la raó. Mica en mica va començar a recular fins tornar al seu lloc.

-Per això és que us he reunit. D'alguna forma, heu traspassat aquest paper, heu nascut. Si us heu estat plantejant contínuament la vostra existència, és per què l'acabàveu de rebre, per què hi havia alguna cosa que no us quadrava, que no enteníeu. Conservàveu records vagues, conceptes, imatges, experiències que jo havia descrit a la meva novel·la abans de comprovar que havíeu saltat del paper a la realitat. Per alguna estrany a raó, us he pogut estar observant, meravellat del miracle del vostre existir, angoixat amb la vostra buidor.

-Som... no som res -va somiquejar en Jan.

-T'equivoques, Jan -va dir l'escriptor, corrents al seu costat i posant-li una mà a l'espatlla per consolar-lo. El noi va sentir aquell tacte. No podia ser només un personatge de paper, sentia el calor que desprenia aquella mà, una calor paternal-. Sou vius! Sou... sentiments. Heu nascut d'uns sentiments tan forts que us han arrencat de l'esperit, i la ment d'un escriptor, i del paper, i us han col·locat d'una manera un tant cruel dins una realitat que us rebutja per què encara no sou completament certs...

L'Alba va començar a plorar. Tot el cos li tremolava.

-Així, doncs, ets un creador. Ets el nostre Creador... -va reflexionar en Glaç-. No m'agrada la idea de conèixer-te. Segons la religió, un només veu el Creador quan la dinya. Es per això que ens portes aquí? És això una mena de Judici Final? Per què si és així, jo sóc culpable de moltes coses...

-No, Glaç. El culpable, en tot cas, seria jo. I com a culpable, de la mort d'en David i de la vostra vida, mereixo un càstig.

-Quina mena de càstig -va fer en Jan.

-És evident -va dir l'escriptor-: la mort.

20

-Fa una estona, un parell d'hores, potser, he arribat a casa el David. Ahir es va passar tot el dia tancat a casa seva amb un parell de meuques, com si d'aquesta manera pogués esborrar la "relliscada" que havia tingut amb mi. Bé, he trucat al timbre, m'ha obert i li he dit que havia de parlar amb ell. Suposo que el veure'm vestit d'home, ha fet que pensés que estaria segur. Em sembla que li tenia més por a la Diva que a en Jan. El què no sabia era que, quan el vaig anar a veure, ja no era ni en Jan ni la Diva, si no en Glaç.

»-Què vols? -m'ha dit, incòmode.

»-Em convides a una copa? Em sembla que el què t'haig de dir no em sortirà sense fer un glop.

»Hem entrat al saló i m'ha posat un got de whisky. Em mirava amb una mena de ganyota entre la por i el fàstic que m'ha fet venir ganes d'arrencar-li el piercing de la cella d'una estrebada. Ell també s'ha servit un got de whisky i gairebé se l'ha begut d'un glop.

»-Parla -m'ha dit.

»Aleshores, sense previ avis, he tret un ganivet de la butxaca del meu abric i he saltat a sobre d'ell. Els gots ens han fugit de les mans i s'han estavellat contra el parquet. Hem forcejat durant molta estona. Jo tenia clar que ell era més fort que jo, però buscava la oportunitat de clavar-li només una vegada a algun punt que l'afebllís el suficient per poder acabar de rematar-lo, però aquesta oportunitat no ha arribat. Amb violència, amb molta força, m'ha desarmat i m'ha propinat un cop de peu que m'ha fet saltar amb un crit contra la llar de foc. Aleshores he vist que en David recollia el ganivet que m'havia tret i s'acostava cap a mi brandint-lo. La meva mà ha trobat l'atiador de la llar de foc i l'ha aferrat. Quan en David era suficientment a prop, l'he copejat amb l'eina de ferro al bell mig del front. El soroll ha sigut sec, tou. El David ha adoptat una estúpida expressió de sorpresa, expressió que ràpidament s'ha tacat de sang i ha caigut rodó a terra. M'he acostat a ell i he descarregat l'atiador un parell de cops més sobre el seu cap. Després he comprovat que ja no tenia pols i ha sigut en aquest moment que he entès que jo també havia de morir.

»He decidit suïcidar-me, però no us podia deixar abandonats. Esteu aquí per decidir.

-Per decidir què? -va preguntar en Glaç.

-Abans de morir, us escriuré una vida. Però serà una vida plena, existent. Amb records, amb família, si voleu. La vida que vulgueu, la que sempre -quina paraula més inútil, donades les circumstàncies- heu volgut. Una vida amb sentit.

-I després? -va dir en Jan.

-Després moriré -va dir l'escriptor-. Però sé que no moriré del tot mentre vosaltres visqueu. Perquè vosaltres sou jo, i jo sóc vosaltres.

-I com ho farem? -va dir l'Alba.

-Oh, això ha de ser per separat -va dir l'escriptor-. Cadascú m'explicarà què vol per separat.

21

L'escriptor havia dit: "Primer tu, Jan" i en Glaç i l'Alba havien entrat a una mena de foscor pròpia, a un lloc on tenien la consciència plena d'allò que eren, però també del que volien ser. Sentien com si suessin dins uns llimbs on estiguessin esperant una nova vida, una vida millor. Cadascun d'ells s'imaginava com volia que fos la seva nova existència i l'esperava amb delit. El temps que va passar fins que l'escriptor va cridar a l'Alba va semblar tota una eternitat, i una altra va passar fins que va cridar en Glaç. Dins de cada una d'aquestes eternitats, s'amagaven els diàlegs que l'escriptor mantenia amb cada personatge. L'home se'ls mirava amb tendresa mentre teclejava al seu ordinador tots els detalls. Havia de posar cos i ànima, tot el seu sentiment en aquelles vides noves, donat que si no ho feia, no podrien fer-se realitat. Aquesta habilitat seva per a crear, però per anar més enllà del paper, traspasant els límits de la realitat i construint vides autèntiques, havia aparegut tan sobtadament com desapareixeria. Per això, en aquest últim moment de creació, l'escriptor es va sentir com l'havia definit en Glaç, com una mena de Déu creador, i, amarat d'aquesta divinitat que l'envaïa, es va sentir feliç de la decisió que havia pres.

Ell i només ell es va sentir amb la suficient autoritat, amb el suficient dret per treure-li la vida al David, i per atorgar-li als seus tres personatges. Era un déu, era Déu. Així, la seva vida no podia ser només terrenal. Els seus fills caminarien per la Terra i ell els guiaria des de l'Eternitat. Només aquest podia ser el final... i només aquest podia ser el principi.

Durant tota la seva vida, com els havia passat als seus personatges, l'escriptor s'havia estat preguntant el significat del seu existir. Per què havia patit tant? Per què els dies se li feien tortures? Tot es dibuixava ara clarament dins el seu cap. Tots tenim un destí escrit, es deia. Trobava irònica aquesta frase: el seu destí escrit era el d'escriure els destins d'altres.

Quan els seus personatges li van explicar quines havien de ser les seves noves identitats i existències, l'escriptor es va sentir ple de satisfacció. Tots tres havien triat ser coses completament diferents a les que eren, havien escollit viure vides felices i carregades de significat.

Així, quan llegia que en Jan tornava al Vapor Universitari amb un renovat aspecte, amb una nova seguretat en si mateix, en el seu físic i en el seu talent, i allà acabava els seus estudis amb una molt bona nota, i es dedicava a l'Interiorisme amb èxit, l'escriptor se sentia feliç.

I quan llegia que l'Alba dirigia les seves passes al cinema, i que la seva carrera era brillant, i que trobava l'amor de la seva vida, un home que la tractava com una reina i que se l'estimava per com era tan per dins com per fora, no podia evitar sentir-se'n orgullós.

Només va sentir-se trist quan va escoltar quina vida triava en Glaç.

Quan el va cridar, l'assassí es va acostar a l'escriptor, i quan aquest li va preguntar què volia ser, en Glaç li va dir que no volia ser res.

-Jo t'ajudaré a desaparèixer -li va dir en Glaç a l'escriptor-. Sóc un assassí, i he nascut del teu odi. No tinc cap mena d'aspiració d'una vida feliç, jo no tinc il·lusions. Així que, la vida que trio per a mi és la mateixa que has triat per a tu. En aquests moments sóc el personatge que ets tu. Els altres formen part del teu passat, i potser en aquell temps tenies somnis. Però ara no en tenim cap de somni; només volem acabar. Per tant, deixa'm acabar amb tu. És la única manera que tinc d'acabar amb la meua buidor.

L'escriptor el va fitar i va fer un gest afirmatiu amb el cap. En Glaç tenia la seva part de raó. I, en certa manera, l'escriptor ja s'esperava aquest desenllaç.

En Glaç va sentir una mena de revifament en el mateix moment en què l'escriptor va començar a teclejar a l'ordinador. Dins la seva ment va aparèixer una història, un passat no gaire llunyà on un home desconegut li encarregava assassinar un escriptor que s'havia ficat allà on no el demanaven.

Novament va sentir el pes de la seva pistola sota l'aixella esquerra.

L'escriptor el va mirar amb els ulls plens d'amor.

-Fes la teva feina, Glaç -va dir.

L'assassí va treure la seva arma i va apuntar l'escriptor. Sentia la mateixa por que si estigués recolzant el canó de la pistola al seu cap. Després d'uns terribles moments de dubte, en Glaç va prémer el gallet.

I sobre els dos homes va caure la foscor.

22

-Mira -va dir el policia més jove.

-Què es això? Una nota de suïcidi? -va dir el més gran.

La casa de l'escriptor semblava un cau. Les finestres estaven tancades i les persianes baixades. Semblava fer molts dies que no sortia de casa. L'ordinador romania encès sobre la taula de l'estudi.

-Quin paio més estrany! -exclamà el policia jove.

-A què et refereixes? -va dir el veterà.

-Mira el seu armari.

A l'armari de l'habitació de l'escriptor hi havia roba de tot tipus. Abrics llargs i negres, roba texana, roba d'home, de dona, sabates de plataforma...

-Era un transvestit? -digué el jove.

-Pel què es veu...

Els dos agents es van acostar novament a la taula on el cadàver de l'escriptor jeia com si s'hagués adormit tot escrivint. Aquesta sensació hauria estat perfecta si no fos per la sang que tacava el teclat i la pantalla, i part de la mà on reposava la pistola amb què s'havia disparat al cap.

-Creus que va ser ell qui va assassinar l'amo de la discoteca Drop?

-En té tota la pinta.

-Per què ho dius?

-Mira, llegeix la novel·la que estava escrivint.

El policia jove es va dirigir a l'extrem de la taula on s'amuntegava un grapat de folis amb la part escrita cap a baix. L'agent els va agafar i els va fer girar per llegir la portada.

En lletra d'impremta es podia llegir: "L'Últim Petit Misteri per Jan Riera".

-Per on vols que comenci? -va dir el policia.

-Pel final, com ho he fet jo. Aquest paio estava volat. Devia tenir un trastorn múltiple de la personalitat. Les últimes pàgines estan completament mancades de sentit. És com si hagués mantingut converses amb els seus personatges, com si, d'alguna manera haguessin cobrat vida. Aquest tio estava torrat.

-Quina llàstima. Era un bon escriptor de novel·les de misteri. Jo me'n havia llegit unes quantes.

-Sí, però encara no entenc quins motius tenia per matar l'amo de la discoteca Drop. La única relació que hi tenia, segons els seus treballadors, era que li havia demanat informació per a documentar-se per la seva última novel·la. Tanmateix, aquí diu que era el seu cap, i que havien tingut un rotllo...

-És evident que s'havia tornat boig. Per què si no escriuria totes aquestes bestieses?

El policia més gran va observar l'estudi. Davant la taula on restava mort l'escriptor hi havia tres cadires disposades com per tenir una reunió. Tot mirant el seu company, i esbossant un somriure exempt d'humor va dir:

-Bé, potser serà, aquest, el seu últim petit misteri.